

[Behnke]

skridt i den rigtige retning. Altså at der sker det i 1990, at skattelettelse og/eller afgiftslettelse virkelig er noget, befolkningen kommer til at opleve og ikke længere blot er noget, man skal læse om i science fiction-bøger. Vi har det klare formål med forhandlingerne, at alle danske – uanset indkomstgruppe – vil kunne mærke en skattelettelse næste år.

Vi undrer os over, at det er så svært at opnå enighed med regeringen, for alle tre regeringspartier har på skiftende tidspunkter erklæret, at skattetrykket i Danmark er ved at være blevet et problem.

Vi vil derfor i dag stemme imod både det dagsordensforslag, SF har fremsat, og det dagsordensforslag, Socialdemokratiet har fremsat, med det ønske og det formål, at vi under de fortsatte finanslovforhandlinger får en aftale, der kan bringe lidt glæde i de danske hjem i 1990, og det mener vi man lettere opnår ved at stemme imod de to dagsordener end ved at skulle ud i SF's eksperimenter.

Arne Melchior (CD):

Med en kende beklagelse må dette indlæg fra CD blive lidt længere end det, vi holdt i debatten tidligere på dagen.

Min bøn blev ikke hørt. De dagsordener, som jeg gerne havde set var blevet i inderlommen, ligger nu på vore borde, og vi skal altså derfor tage stilling til dem. Allerhelst ville jeg foreslå en helt tredje, når vi endelig skal have dagsordensstorm, nemlig rette en opfordring til regeringen om at fortsætte forhandlingerne og bringe dem til snarest mulig afslutning med den bredest mulige kreds til løsning af landets økonomiske problemer. Men jeg foreslår det ikke som dagsorden, for jeg vil ikke øge forvirringen. Men hvis nogen vil tage den op og lige skrive den ned, kan den jo nå at blive foreslået endnu, medens andre ordførere har ordet. Men også uden dagsordenens tekst være opfordringen til at handle således hermed givet til regeringen.

Til de to allerede stillede dagsordensforslag vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger. SF's dagsorden er en klar mistillidsdagsorden, uanset hvad man ellers vil kalde den. Man kan jo ikke meddele ved et flertal i et parlament, at regeringen ikke kan løse landets mest påtrængende problemer, og så i øvrigt lade den sidde. Derfor forstår jeg udmærket, at statsministeren

pure må afvise den, og det vil vi være med til, hvis og når den kommer til afstemning.

Hvad angår Socialdemokratiets dagsordensforslag, havde vi altså også gerne set, at den ikke var stillet, for heller ikke den føler vi tjenlig til at fremme forhandlingsprocessen. Men jeg skal ikke undlade at sige, at vi har sympati for de væsentligste dele af indholdet i den, og jeg skal her især pege på det sidste afsnit. Vi har jo tidligere i dag drøftet, hvad det er, ønskerne/kravene til kommunerne indebærer, og de indebærer altså, ligegyldigt hvordan man vil vende og dreje det, at de i løbet af en 4-års-periode skal skære ned med op imod 10 pct. af deres nuværende udgifter. Da de jo allerede og med fuld føje har måttet spare og holde igen i en år-række, tror vi ikke, det er ladsiggørligt, og især tror og frygter vi, at så drastiske nedskæringer, som der her vil være tale om, kommer til at gå ud over de svageste først. Sådan går det jo ofte, bl.a. fordi det meget ofte er de stærkeste, der sidder og afgør, hvor det nu er, disse afskedigelser, ikke-genbesættelser og nedskæring af takster osv. skal foregå. Vi har altså forståelse for dette.

Men vi har også forståelse for, at statsministeren og regeringen ikke på nuværende tidspunkt ønsker noget direktiv af den art, som dette dagsordensforslag er udtryk for. I denne situation er vi kommet til det ikke særlig glørværdige, men meget realistiske standpunkt, at vi forholder os passivt til dagsordenen ved at stemme hverken for eller imod.

Kofod-Svendsen (KRF):

Også jeg skal motivere stillingtagen til de to stillede dagsordensforslag, og jeg vil begynde med at understrege, at vi efter Kristeligt Folkepartis opfattelse ikke har brug for en dagsordenskrig. Det, vi har brug for, er, at vi får en bred forhandlingsløsning, en bred løsning, der giver et virkelig bæredygtigt flertal bag de beslutninger, som jeg er overbevist om stort set alle i dette høje Ting er klar over skal træffes. Vi tror altså ikke, det gavner forhandlingsklimaet med dagsordener af den ene eller den anden type, og når vi vil stemme imod begge dagsordener, er det netop ud fra den opfattelse, at der ikke er brug for dem.

Selvfølgelig er jeg klar over, at der er stor forskel på indholdet af de to dagsordener. Og jeg kan godt følge Socialdemokratiet i dets anlig-